

REGÉLŐ.

Pesten szombaton május 21^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy nézőnek bajai a' színházban. *)

Frankenburg Adolftól.

A' ki nem tudja, mit tesz egészséges szemekkel semmit sem látni, egészséges fülekkel semmit sem hallani, az üljön az utósó sorban levő zárt-székre: de a' kinek olyan vér czammog ereiben, hogy nem tud elaludni némelly honi szomorú játék első lapjánál, és érzéketlen marad, ha a' „Therese philosophe“ kezében, és egy eleven Teréz — Rubensnek felelevenült asszony-remekei közül — mellette a' kereveten van, és egy pesti szabó ki nem fizetett árjegyzéke, melly egy sétaöltönyt kétszer annyira számol, mint fertály esztendei fizetése; az ne üljön az utósó sorban levő zárt-székre, mert iszonyú bajaimat el nem képzelheti, bár Hogarth ecsetjével mázolgajam is le előtte.

A' sevillai borbélyt adák. Rossini! te nagy, te kedves maestro! csengő fülemüle-hangjaiddal, vidám, meglepő, édes, átható, tüzes, égi muzsikáddal — én nem láttalak, bár fölöttem lebegtél; nem hallottalak, bár gyönyör-zenéid körülöttem felmelegíték a' lanyha érzékeket, jég sziveket, és márvány kebleket. — Most ültem az utósó sorban levő zárt-széken, és soha többé: ha mindjárt indiscretus hitelezők, vagy egy szomorú játékon tizenegy esztendeig dolgozó írók kergetnek is idáig; ha tyúkszemem fáj is, vagy egy falusi kisasszonynyal egész délután a' boltokat jártam is be. Nem, soha többé! mert iszonyúbb, borzasztóbb kinok

*) Korántsem a' magát tulságig ismétlő Saphir monorja szerint: „Essers Leiden an der table d'hôte — der Sommersprossentag — der Thee-Abend“ — 's a' t. Ezt tudomásul azon jeles recensenseknek, kik három sort sem írhatnak lopás vagy monor nélkül; és ha valamelly munkát olvasnak, melly bár közönséges, de bizonyosan jobb az övéiknél; mindjárt felkiáltanak: „Ez fordítás! ez utánozás!“ — mert ő előttük csak Saphir vagy más német vagy francia író hozhat jót és eredetit!

várnak itt reám, mint a világ minden hitelezői és rossz drama-írói, és boltotjáró kisasszonyai adhatnak vagy adhatandnak. Halljad eskümet te minden kellemtől megfosztott zártszék - nyitóné: — s o h a t ö b b é !

Egy parányi képét, parányibbat mint a szerelem leány melljén hordoz, adhatom csak tegnapi bajaimnak, boszúmat még ki nem aluvó lélekkel ugyan de még is elegendőt arra, hogy mindeniket, kinek finantiális jövedelmei nem engedik, ennekutána, mint eddig is, a zártszékre üléstől visszaretenthessen.

Hosszú schwabachi betűkkel nézett nyájasan alá a színház falairól Rossini „sevillai borbélyá” — fagylalt, reuniók, elveszett kutyák, és asszonykalapok társaságában. — Én igen szeretem a schwabachi betűket, mert minden semmire nem igen akarom használni szemüvegeimet, ’s azok nélkül öt lépésnél tovább nem látok, hacsak schwabachi betű vagy egy csehköröcsmárosi másolat nem. Mint különös hangmű és dalszínészné-kedvelő tehát beléptem a színházba ezen estvétől magamnak szerfeletti éledeletet ígervén; de mit tehet az ember fel, ha egy zártszékre ül!?

Eleintén — még csak negyed volt hétre — minden jól és kedvezőleg ment. A zártszékek lassanként felcsattantak, ’s már egy pár congrévi szemek és egy márvány-nyak köszöntének: de a hat zártszéken túli távulság miatt csak szem-, az az: üvegszem-beszédet válthatánk. — Most az ouverture kezdődött, ’s velem minden bajam és szenvedésem. A közönséges „psztt!” után jobbrul mellettem egy kisasszony foglalt helyet, egy eleven gyógyszerár; ’s éppen előttem a szónak legszorosabb értelmében orrom előtt ismét kettő. Mind a háromnak fején divatkívüli tágas kalapok; nem voltak ugyan olly szépek, mint a medicei Venus, de szája mindegyikének mód nélkül gyors, beszédes, és pergő mint —! — „Ah Bábí! — így szólalt-meg a mellettem ülő, és én rajtam keresztül társnéjához hajol, úgy hogy a rózsabokréta tiz esztendő kalapján orromat piszkálta — milly régen nem láttalak!” — Ezen első alkalmatlanságot némileg türelmesen vevém, mert azon felül, hogy tiszta magyar beszédet hallottam, szomszédném gyenge testének fél terhe térdeimen nyugodott. De mint dültek-le édesen kezdő álmaim, midőn a másik azon poetaiatlan névvel, kinek a kalap terjedtsége miatt csak sűrű szemöldökeit és egyik kifestett fél arcját láthatám, így válaszol: „„Bizony liebe Fanny! ezt meinerseits mondhatnám, te most egészen unsichtbar vagy, mióta az az: aimable Engländer —““

„Bitt’ dich, hör’ auf’ az Engländereddel“ — közbe vág jobb oldalasném, és karjával oldalamat érinté, melly érintés

azonban könnyű lökessé változott által — az egész Verhältniss csak Spász; én tőle klavirozni tanulok, mert a' mama igen szeret a' klavir hangja mellett elaludni, és wirklich angenehm manierje van a' tanításban.“

„„„Valóban édes kisasszony — szólla félig rekedten a' harmadik — a' klavirmesterek néha igen gefährlich szoktak lenni tanítványéiknak.“““S ezt olly determinált hangon mondá, 's ezen hangot olly szemjáték és sohaj követé, mintha azon nyolcz lustrum óta, mellyekben érzeni tud, a' világ minden klavirmesterei belé szertettek volna, és viszont. Ez a' harmadik sem volt medicei Venus; rossz akarója volna, ki azt mondaná felőle; sőt bizonyosan annyi idős, mint mind a' kettő együtt véve. Nekem melegem volt, ha reá néztem. Fekete bárson kalap és zöld fátyol, prémbőrös ruha, túll kendő nyaka körül veres szalaggal ékesítve — ez volt öltözete; kit, ha a' divatnélküli kalapon kívül elég divatosan felcziczomázott másik kettőnek társaságában nem lett volna, igen szeretnék falusi pártauttnak nézni.

Szomszédom balról, egy száraz vonal a' szerelmi dalok között, igen rövidlátó ember lehetett; mert orrán szemüveget hordozott, és a' mint később kivehetém, recensens is volt. Nem akar ugyan sokat képzelteni nálunk ezen utóbbi hivatal, mióta olly sok külföldi lap van, és recensenseink annyit tudnak németül, hogy theatralis bírálatjaikat ezekből szóról szóra áthordozhatják: mindazáltal hő-söm, nem tudom, azoknak számához tartozott-e, de valami martialis és hősös még is volt tekintetében; arcza körül volt prémezve, mint egy curassier lóterítő, és szava olly vastag, mint az utósó C a' hat-octávás zongorán. — Az új függöny éppen nem akart inyére lenni: „a' Gráciák igen soványok — dörmöge magában — festőjöknek, mint minden művésznek, bizonyosan sok szük napja lehet, hogy kövérébb alakokról nem tudott szorgoskodni.“

És az ouverture — mellyből valójában kevesebbet hallottam, mint a' mind két fülére siket, és kevesebbet értettem, mint logicus-évemben a' logarithmusokból — elvégződött; a' függöny felrepült, és a' publicum csendesebb lön; de nem szomszéd-köröm. Kisasszonyaim többet látszattak szerelmes kalandjaikkal gondolni, mint az egész Rossinival; mert gondol-e mással a' leány, ha győzedelmeit számlálhatja elő társnéjának? A' kalapot mindegyik hiven fején felejté, 's legkisebb kilátásomat is igalmatlanul felfüggeszté, mint azon emberét ki egész életében nem tudott csuszni megtanulni. Hijában kerestem én csak egy nyilást is ezen „en miniaturei“ chinai falakon; hijában emelkedtem-fel néha ülésről; hijában emlegetém az asszonykalapok alkalmatlanságát a' theatrumban előszer lassú, azután hangosabb

szóval: mindhijában; a' kilátás csukva maradott. Szomszédném folyvást rettenetes magyarsággal kinozá füleimet, oldalomat kékké lökdöse, és rózsabimbós bokkrétájával orromat piszkálá. Hah! miért nem tudom én ezen színházi kalapokat birtokosnéikkel együtt öszvefűzni, mint a' perczeket, és elemészteni, mint egy mondola-tortát! hogy a' becsületes hazafiak úgy is annyira türelmes vérért fel ne háborítsák. Hátam mögött két piperőcz állott, és egy opera-könyvecskébül előre dúdolák fülembé az éneket. — „Straf' mich Gott! ich hätte diese Rosine gern gekannt, wie sie noch Weintraube war“ — nevette az egyik. Ez egy régi anecdotá; és itt a' szépségét régen resignáló dalszínésznét illeté talán, ki még is többre érdemes, mint illy nyalka heverők gúnyára. — A' dúdolást ismét kezdék. Hijában kérdezém szomszédomat, ki fogait piszkálta és a' gyenge tenoristán fejét csóválta, ha nem lehet-e esőtől félni? Ő tiszta éggel vigasztalt, de sötétség — sárga setétség volt előttem, villámütések mellett, záporosó hátam mögött, mert az éneklő sugók szüntelen szájeső alatt szentségteleníték-le a' gyönyörű zenéket. — Sors, sors! te kegyetlen! mért osztogatsz operakönyvecskéket ki egy műkedvelő háta mögött?

Mint a' hajótörést szenvedő mindenhez kapaszkodik, hogy éltét menthesse, az első felvonás után jobb oldalú kisasszonyomat udvariasan megkértem, hogy velem helyet váltana. Ő kész volt reá állani, de én szerencsétlen a' helyváltással! Itt ismét egy irgalmatlan rosz író mellé jutottam, ki egész életében mást nem irt, mint alkalmi verseket, magát geniének tartotta, és minden embert pártfogására akart méltatni. Én ezen rettenetes embert előbb nem láttam; különben bizonyosan minden baj ellenére is ülőhelyemen maradtam volna; mert van-e az egész világon kiállhatlanabb helyzet, mint rosz író mellett kelleni ülni, ki Goethét késhegyen befalta, és Schillert magához iskolába járatja? — Ő megpillantott, 's már protectori hanggal kínálá pártfogását és verseit; midőn végső inségemben kendőmet orromhoz tartván helyért kértem a' kimenetre, otthagyván ez utósó legkeserűbbnek készülő bajt az előbbiekkal. — Halljad te minden kellemtül megfosztott zártszék-nyitóné: soha többé! — mert

Das schrecklichste der Schrecken
Das war für mich ein Sperrstiz heut'!

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Szeged történetei. (Folytatás.)

Szegednek a' török iga alól történt kiszabadultáig volt minden viszontagságai leirhatlanok; 's minthogy nem egyedül magát, hanem

inkább az egész hazát illetik, itt elmellőzhetők. — Azonban egy különös ítéletet, melyet itt a' török kormányzó hozott, említendőnek találtam.

Midőn Szegednek templomai a' várfalak végett elrontattak, Ferencz szerzeteseinek kérésökre-e, vagy hogy ez által a' lakosokat némüleg magokhoz édesgethessék a' Törökök, a' havi boldog aszszony tiszteletére szentelt azon templomot, melyet Hunyady Mátyás király alapított, 's maiglan is Ferencz szerzete bir, épségben hagyták. Történt azonban 1545-dik esztendőben, hogy a' felett mind a' szerzetesek, mind a' reformatusok pörteni kezdenek. — Kadi Abdram, Sabi, Mussa, Ahmet 's Mehmet, Mustafa fija, magok elejébe hivatván a' feleket, olly világos kijelentést tettek, hogy a' hitbeli ágazatokban győzedelmeskedő rész nyeri-el a' templomot. Hosszas vita után előszámláltattak az apostolok 's evangelisták, és a' hitnek minden ágazatai. Végre kérdé a' szerzetes frater a' reformatus papoktól: „hát Mahomedet melyik közé helyeztetik?“ Midőn illy váratlan kérdés által meglepetve ezek nem felelhettek volna, a' szerzetnek ítéltetett vissza a' templom. — Van-e ebben igazság, vagy csak regének kelljen nézni, bizonytalan: hogy azonban a' nevezett szerzet és reformatusok között az iránt csakugyan volt perlekedés, bizonyítja ezen ítélet-levél:

„A' mi birói ítéletünk szerint adatik ezen levél, hogy azon templom, melyben Barátok vannak, mindenkor ő hozzájuk tartozandó volt. — Tudják a' körül belől levők, hogy az ő birtokuk legyen, és hogy azt már 53 esztendőknél előtte birták. — Bizonyosságok erre az ő vallásokon levő férjfiak: Rósa Ferencz, Balog András, Horváth Márton. Valamint ezek más hét tanúkkal adott hitök szerint bizonyítják, hogy az övék volt legyen ezen templom, ítéelő székünk előtt a' mi nevünkre bizonytságot tettek, és hogy mindenkor azokat illette. Melly tanúbizonyosság szerint az ő kezeikbe adjuk ezen levelet, hogy minden villongás elháríttasson, és a' ki ezt tudni akarja, ebben legyen a' bizonyítvány. Költ Szegeden 1545. — Kadi Abdram előtt, Sabi előtt, Mussa előtt, Ahmet előtt, Mehmet, Mustafa fija, mint tolmács előtt (P.H.) (P.H.) (P.H.). *(Végzet követhetik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Meteorok. Tudva van, hogy némelly Amerikaiak több év óta rendkívüli égi tűneményekről tudósítottak, melyek minden évi november közepétáján közönségesen ugyan azon napon jelentkeztek. A' tűnemények felette fényes neműk voltak, melyek az említett éjjelnagy mennyiségben mutatkoztak az egen, 's a' levegőt megvilágíták. Leguevezeteseb itt az, hogy a' tűnemény a' hónapnak ugyan azon napján, t. i. 14-kén mutatkozott, mi a' meteoroknak is iránya. Ez sokakat

azon véleményre hozott, hogy e' tünemények földünk körül keringő testek volna-
nának. Arago ur, mint tudva van, a' Bonite tisztjeihez intézett instructiójában
azt köti ezeknek szívökre, hogy a' nevezett éjjel lehető legnagyobb vigyázattal
legyenek. Bizonyos Baily ur, ki sir John Herschell-el (jelenleg a' jó remény
fokán) folytonos levelezésben áll, figyelmezteté ezt, hogy a' tüneményre figyelem-
mel legyen. Következő tehát rövid kivonása egy levélnek, mely Baily urhoz
érkezett. — „Egész novemberben szüntelen vigyázaton voltam, valljon nem mu-
tatkoznak-e levegői fények, nevezetesen 10-kén, 11-kén, 13-kán, 14-kén és
18-kán. Segédemnek Stone úrnak meghagyám, hogy ő is vigyázzon; de ő sem
látott valant. 14 kén újra meghagyám neki, 's a' vizsgálodást O csillagjelenés-
kor kezdtük. 4 óra 8 percz 19 másodperczkor felkiálta ez: „itt van a' legna-
gyobb, melyet valaha láttam!” Ez éjszakkeletre esett-le pontirányosan. — 4 óra,
42 percz, 59 másodperczkor újra egyet pillantott-meg. Ez éjszakilag esett ke-
vessé keletre hajolva. Ez, vallomása szerint, akkora volt, mint Jupiter. Kévs
perczcel későbbén egy harmadikat pillantott-meg. — 4 óra 55 percz 59 másod-
perczkor a' szó legsajátosb értelmében visszapattantam a' telescoptól egy gyö-
nyörű meteor fénye elől, mely nyugotról délfelé hárántékosan esett. Stone azt
gondolá, hogy villámlott, noha a' meteornak háttal állott. 's felül rá még fák
is elfüdték tőle. Ezen meteor valamely keskeny, élénk, láthatóképen görbe vonalt
hagyott maga után, mely 20 másodperczig tartott. Hasonlított Venushoz, mi-
dőn ez legcsillogóbb; mert a' Venus itt nagy árnyékot vet, úgy hogy min-
dent legpontosabban lehet megfigyelni. Bizhatik bennem kegyed, hogy a' jövő
évi november 13. és 14-kén szintén vizsgálódni fogok, ha még itt találnék lenni.”

Az Orthopterák új fajai. Lefevre ur Egyiptusban az orthopterák
két új fajtát fedezte-fel a' Manti-k seregéből, 's ezeknek egyikét „Cremiophila”-nak
(sivatag kedvelőnek) nevezé, mivel egyedül csak a' sivatagban 's olly puszta
kopárokon lelte, hogy az ember alig foghatja-meg, honnét él ezen állat; nevezet-
esen az által tűnik-ki, hogy színét mint a' chameleon változtathatja.

Karniol-bánya Keletindióban. Ez Ratanpurbán fekszik, 's éven-
ként 20—30,000 rupia karniolt és agát követ szolgáltat a' drágakőárusoknak.
A' fekete karniolok legbecsesebbeknek tartatnak. (Bombay Courier).

K Ü L Ö N F É L E.

A' szultannék mulató kastéljaik. Az utazók, kik keleten jár-
nak, felette sopánkodnak a' törökök zsarnoksága és a' koran izetlensége felett,
melly az asszonyokat olly rabszolgai létre kárhoztatja. Azt hinné az ember,
hogy egy töröknének beszélni sincs joga, 's nevetési és lehelési szabadsága is
ki van mérve, 's hogy a' harem, nevezetesen a' serail ajtaja, olly csaptató
ajtó, mely ha egyszer becsukódik, soha többé fel nem nyílik. Hogy a' török-
nök szolgailag függnek férjeiktől, kétségen tul van; de e' szolgáltságban valami
dússág, valami bájló van; mert lánczaik rózsákkal vannak bepólyázva. Áltá-
lánosan elterjedt azon balvélemény, hogy a' serailba egyszer belépett asszony azt
soha többé el nem hagyhatja, akármelly ürügy alatt, akármelly rövid időre.
Ki Konstantinápolba érkezik, annak környékében gazdag mulató kerteket és
há akat pillant-meg, számos virágágyokkal 's granátfákkal beárnyékolva, és skar-
látveres virágokkal. Illatos fürdők, gyönyörű kilátások, hives árnyékok, szóval
semmi sem hibázik. De kik e' tündéri kertnek lakója? Kik számára épültek e'
márványteremek, e' kioskok, e' gyönyörű oszlopzatok? — Ki más számára,

mint azon asszonyokéára, kiket a szultán szerelmére érdemesít? — A szultannék időről időre ezen mulató házakban töltenek egy-egy napot, hol ők korlátlan hatalommal uralkodnak. Különös rabszolgáik, szakácsaik vannak itt (az Eunuchok ide nem bocsáttatnak). — Ha valamely szultanné a serailt elhagyja mulató házába menendő, akkor a környékben, hova eljut, felette nagy élénkség tapasztaltatik. Konstantinápolyban csak két nyilvános kert van; a legnagyobb és leggyakorlottabb Pera nevű külváros végén fekszik. Ez felette búskomoly tekintetet nyújt: fekete ciprus erdők, fehér sirkövek, gerliczék, melyeknek egyhangú nyögdelése esténként messze elhallatszik — mind ez nem igen illik egy mulatókerthez. Itt láthatni a töröknéket kis székeken vagy a sirköveken ülni; beszélgetesök s taglejtésök felette élénk. Az ember szinte hajlandó hinni, hogy minden jó kedvöket ezen sétáló helyre tartják-fenn. Valódi öröm és mulatság látni, milly gondtalansággal dohányoznak, milly kíváncsisággal hallgatnak egy-egy kóbor dalos miveletlen énekére. Egyszerre fegyverzőrejj hallatszik; egy szultanné közeledik, minden elhallgat; a férfiak földre borulnak, az asszonyok tisztelkedve hajtának fejet; mindenütt térdhajtás és bókolás; a legvakmerőbb moslim sem volna merész a szultannéról egy illetlen szavacskát is ejteni; egy asszony sem bátorkodnék haraggal vagy irigység tekintetével a „dicsőre“ nézni, annyira oltalmazza őt a szultán neve és tekintete. A szultanné innepélyesen vitetik keresztül a néma nép közt négy rabszolgától vitt saraglyán; alig köszönti fejbiczentéssel a bókoló sereget. De nemcsak a nép illeti őt illy nagy tisztelettel, hanem az ország legnagyobb tisztviselői és méltóságai is, a pasa, a nagyvezir, mind-mind tartozik neki fejet hajtani.

Egyetlen igazság. A történet talán két olly nevezetes caractert, olly szembeütnő két oldalút sem mutathat, melyet olly jeles uralkodói erények mellett olly kevéssé érdekelt az emberek tisztelete, mint ama büszke Erzsébeth, kinek élete a tragikai Musának két legszebb jelenetet nyújtott a nélkül, hogy maga e koszorúra méltányoltatott volna. A XVIII. század legnagyobb történetírója Hume neki valódi hőfsenséget tulajdonít, s őt nevezi a brit hatalom és gazdagság merész felemelkedése alapítójának; de egyszersmind helyesen fejezé is be ezen asszony characteristicáját e jelentő szavakkal: „El kell felednünk nemét, s őt csak, mint valamely észlényt, úgy tekinteni, melyre az emberi nemzet kormányja bízott. Nehéz marad minden esetre phantasiánk előtt őt egy személyben mint asszonyt és parancsoló némbert *) igazolni.“ Hume beszéli, hogy, midőn lady Nottingham vallását a gyűrűről megtudá, de már Essex többé nem vala, Erzsébet minden vizsgáztatásnak ellene szegült; sem enni, sem inni nem akart, s égő szomjátul kinoztatva magát a földre veté. Tíz napig és tíz éjjel feküdt a padlázat szőnyegén, fejét egy vánkusra támasztva, melyet komornái erővel toltak feje alá. Minden, a ki őt látta, borzalommal telt-el, s kezeit kúcsolá. Illy tiszta-emberileg végzé pályáját a kormányértő Erzsébet! Illy mély vala a már majdnem 70 éves királyné szívének szenvedélye! Ő, kileghatalmasabb érzéseit a világ szemei előtt elleplezé, s az érzéki embert magában elnyomni tudta, ő csak egyszer volt igaz — s ezen egyetlen egynek áldozatja lett, kedves Essexét csak néhány héttel élven felül.

Házassági jelenet. Mainzban egy házaspár között következő félig vig félig nem-vig történet adá magát elő. A házaspár, foglalatosságukra nézve

*) A Németnek erre „Weib“ és „Frau“ szavai vannak. Milly igen különbözik a kettő egymástól, nem kell meggyaráznom.

korcsmáros és korcsmárosné, sok idő óta kellemetlen pörpatvarban élt egymással, mely sokszor tettelegességekben végződék. Nem régiben illy tetteges bizonyítványokra került a' dolog, 's az asszony vala vesztos; ki elkeseredve az útlegeken, 's jól tudva, hogy férjének semmi sem esnék olly nehezére, mint borának elvesztése, kifejtekezék kezei közül, 's két pálinkás hordónak csapját kiveré. A' férj dühösen szalad a' hordókhoz, 's kezével a' csaplyukákat betartván fukarsága győzött volt dühén. Az asszony használni kívánván ezen alkalmat, fegyvertelen férjének megy, 's azt szíve szerint jól elnászpágolja. Szerencsére nem sokára egyik szomszéd megjelent, ki a' korcsmárost siralmas helyzetéből felszabadítá, de egyszersmind a' feleségnek is kegyelmet nyert.

EM L É K M O N D Á S.

I n t é s.

A' bal sors mikor ellened

Ok nélkül morogó menykövivel csatáz:

Vigyázz, és magad emberül

Tartoztatva maradj csendesen. A' kemény

Szélvész tartani nem szokott.

Igy nem sokba kerül a' viadal, 's te győzsz!

V I R Á G.

Nevezetes napok. Mint egyes ember, ugy egész nemzet életében vannak szerencse és szerencsétlenség napjai, melyek mind pillanatnyi hatásuk mind késő következtük miatt feledségbe nem menendők. A' boldog férj évről évre örömmel várja visszafordulni a' napot, melyen szeretett nejének az oltárnál hűséget esküvék. Férj és nő karöltve állanak a' virággal hintett sirdombnál, hova egy év előtt a' legelső szép gyermeket eltemették. Mindegyik jelenés érző, 's a' természet szelid benyomásainak hiven engedő keblet mutat. Hasonlóul tesznek, 's hasonló ösztönnek engednek a' nemzetek is, midőn öröm- és gyásznapjaikat ünneplik. Ezért szentelt Roma a' városalkotó Quirinusnak ünnepet; ezért szentelék-meg az áldozatra ment háromszáz Fabius elestének emlékeztét.

S Z E M E R E Aur. 1835.

Betűrejtvény.

Cz-vel van neked is, van minden állatnak,

Nélküle nem járhat, ha csak nem hordoznak.

A' borjúé kivált nagyon kedves falat.

D-vel magos; nem hegy; de arnyéka alatt

L-lel sűrű növény közt hogy ha pihenhetsz

A' heves napokban, kedves enyhet lelhetsz.

Cs-vel bonyolított köteget nevezünk,

G-vel ha nincs ruhánk, vele czélt nem érünk.

C S. G.

Előbbi rejtvény: P u s k a p o r.

Figyelmeztetés. Közelitvén a' Pesten tartandó medard-vásár, a' Regélőnek jövő fél évi díjja (öpengő ft.) vásári alkalmak által legkönnyebben felküldhetik a' kiadó hivatalba.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.